

JANUSZ LEŚNIAK

Człowiek jest snem cienia

2011

JANUSZ LEŚNIAK
Człowiek jest snem cienia

galeria sztuki bwa
w Jeleniej Górze
maj 2011

JANUSZ LEŚNIAK
Człowiek jest snem cienia

galeria sztuki bwa
w Jeleniej Górze
maj 2011

Wystawa jest kontynuacją projektu Człowiek jest snem cienia (pokazywanego wcześniej w MHF w Krakowie) w nowym wyborze, poszerzonym i wzbogaconym o najnowsze prace z lat 2010–2011.

Artysta od połowy lat 80. fotografujący swój cień, a czasami także cienie innych postaci, wypracował swoją własną, rozpoznawalną stylistykę. Reprezentacja człowieka poprzez jego cień na tych fotografiach jest równie rzeczywista co złudna. Ta nieoczywistość buduje sensy i pozwala na wielość interpretacji. Od rozważań o obecności artysty w dziele, naznaczeniu kulturowej tradycji i odbiciach realnego świata po symbolikę światła i cienia bogato przedstawianą w historii sztuki. Motyw cienia, który niesie tajemnicę, coś nieuchwytnego, niedookreślonego i niepokojącego zarazem, artysta uczynił głównym twórczym obrazu. Te niedomknięte konteksty dają odbiorcy szansę na własną narrację. Bo zdaniem autora siła fotografii polega na tym, że potrafi ona opowiedzieć więcej, niż pokazuje. Te fotografie nie pokazują nam wyglądu konkretnych miejsc sensu stricte. Są raczej ich metaforą. Mówią więcej o samym autorze.

Wielowątkowe cykle fotografii określane jako leśniaki i leśniaki – mandale są przestrzenią artysty do ujawnienia osobistych odczuć i emocji. Te ściszone i piękne wypowiedzi przybierają wymiar duchowy. Nastrój skupienia, harmonii i ciszy, szczególnie w fotografiach czarno-białych, nadaje im medytacyjny niemal charakter. Czuje się, iż są one wynikiem swistego spotkania. Jesteśmy świadkami jakiejś energetycznej wymiany potencjału artysty i miejsca.

Barwne obrazy powstające od 1993 roku wniosły do twórczości Janusza Leśniaka element dodatkowy ekspresyjność i dynamikę zachowując ich duchowy aspekt. Od 2008 roku przybierają one formę mandali i funkcjonują pod nazwą leśniaki – mandale. Zestawienie tych dzieł na jednej ekspozycji daje wyobrażenie o bogactwie i oryginalności dorobku artysty. Jego twórczość na artystycznej scenie jest niedoprzeczenia. Jest konsekwentny w swoich artystycznych wyborach, osobny i niezależny od wpływów. Jako jeden z niewielu polskich artystów jest reprezentowany w kolekcji nowojorskiego MOMA zestawem 26 prac. Ponadto jego fotografie znajdują się w kolekcjach m. in: Centre of Photography w Genewie (Szwajcaria), Museum of Fine Art w Hudson (USA), New Orleans Museum of Art (USA), Polaroid Collection w Cambridge (USA), Bibliotheque Nationale de France w Paryżu, Canadian Museum of Civilization w Gatineau (Kanada), Muzeum Sztuki w Charkowie (Ukraina), a także w najważniejszych polskich muzeach: Muzeum Sztuki w Łodzi, Muzeum Narodowym w Krakowie, Muzeum Narodowym we Wrocławiu, Muzeum Historii Fotografii w Krakowie i innych.

Janina Hobgarska

CZŁOWIEK JEST SNEM CIENIA

Janusz Leśniak debiutował w roku 1974 wystawą indywidualną w klubie „Pod Gruszką” zatytułowaną „Sublimacje”, złożoną z 15 fotografii aktów, w których ciało kobiece było punktem wyjścia dla deformacyjnych przekształceń. Tym, co bardziej może istotne w artystycznym życiorysie jest fakt, iż pierwszy leśniak powstał w 1964 roku. Zapis obecności cienia pojawił się w sposób intuicyjny, wynikając z osobistego, wywołanego podświadomie spojrzenia na rzeczywistość. Powstające w 1972 roku portrety pary znajomych w „teatrze cieni” czy cykl autoportretów-cieni wykonanych w 1977 roku na francuskim wybrzeżu zdradzają fascynację twórczością Duana Michelsa, a właściwie jego sposobem budowania narracji z użyciem sekwencyjnego układu zdjęć. Jak wspomina artysta, w latach 70. pracował w krakowskiej TV jako operator, spędzając przy okazji dużo czasu przy montażu, co mogło wpłynąć na zainteresowanie twórczością amerykańskiego fotografa. Już wówczas pojawiło się przekonanie, iż każdy człowiek, a zwłaszcza artysta musi korzystać z rzeczywistości. Konsekwencją takiej postawy było sformułowanie, iż fotografia powinna być „gorąca”, a jej wykonywanie powinno być połączone z osobistym zaangażowaniem. Przyjąć można iż wówczas właśnie ukształtowały się zasadnicze cechy stylu artystycznej narracji bogatej i precyzyjnej, a zarazem wielowątkowej, która nie rezygnując z opisu rzeczywistości, jednocześnie wyraża idee, motywacje i tożsamość autora. Stąd wypływa wrażenie odbiorcy twórczości Leśniaka, iż „używając rzeczywistości” poświęca artysta uwagę szczególnym jej obszarom, starannie wyselekcjonowanym, można powiedzieć kolekcjonowanym zarówno pod względem motywu jak i treści. W autokomentarzu swojej twórczości, powstałym w 1987 roku artysta pisał: „Świat przemawia do nas bezustannie. Robi to sobie właściwym językiem – językiem symboli obrazowych. Fotografia jest w stanie ten język zarejestrować. Może tylko ona to potrafi? Język ten, aby go usłyszeć, wymaga od nas wyciszenia.” W tym okresie Krzysztof Jurecki pisząc o twórczości Leśniaka wskazywał na wyrafinowanie i wysmakowanie estetyczne jako jej cechy, zauważając jednocześnie obecność „wspólnych punktów” z fotografią amerykańską.

Prawdziwie przełomowym wydarzeniem w twórczości Janusza Leśniaka była podjęta w 1985 roku decyzja o wyłącznym skoncentrowaniu się na tworzeniu prac, których istotnym, przenoszącym złożone treści elementem był cień autora, określanych mianem leśniaków. Z czasem istotnego znaczenia nabrała w omawianej sytuacji twórczej kwestia relacji pomiędzy fotografią czarno-białą a barwną. Fotografia barwna pojawia się w 1993 r. uzyskując szczególny walor w zestawach portretów powstałych w miejscach obdarzonych genius loci: Gwoźdźca, Zakliczyna i Luśławic. Wprowadzenie koloru wiązało się ze świadomością ograniczeń tkwiących w czarno-białej fotografii z jednej, a potrzebą nasycenia intensywną ekspresją z drugiej strony. W efekcie, stopniowo harmonijne i wysmakowane kompozycje stawały się coraz bardziej dynamiczne prowadząc do powstania mandali, będących kolejnym, choć zapewne nie ostatnim etapem konsekwentnej drogi artystycznej Janusza Leśniaka, którą

podsumować można parafrazując pochodzący z XVII wieku błyskotliwy aforyzm Boileau: to cień nadaje fotografii blask.

W procesie kontemplacji obrazów Janusza Leśniaka towarzyszą nam pytania, które, jak można przypuścić, dzielimy z artystą: czy fotografia traktowana jako wypowiedź intymna i osobista może stać się pozytywnym doświadczeniem dla kogoś innego? A jeżeli tak, to w jaki sposób? I wreszcie może najważniejsze pytanie poety: jak daleko trzeba odejść by zobaczyć, a poprzez to poznać prawdę? Zadawaniu tych pytań towarzyszy przywołanie idei Platona, który nadawał szczególną cechę wzrokowi, przyrównując patrzenie do poznania. Dla filozofa, w efekcie pragnienie ujrzania przedmiotów jest równe dążeniu do wiedzy. Spróbujmy zatem spojrzeć w przestrzeń fotografii Janusza Leśniaka otwierającą się za uchylonymi drzwiami...

...Subtelne światło poranka na przemian z miękkim zmierzchem przenika do pokoju, pozostawiając niezmiennie jego część w tajemniczym półmroku. Tam gdzie światło i cień spotykają się, nie tylko ujawniają wygląd rzeczy, ale także istotę relacji pomiędzy nimi. Oblane rumieńcem różowego światła meble, rzeźby, akcesoria pyszną się doskonałością kształtu, blaskiem powierzchni, szlachetnością materiału. A jednak to cień pojawiający się na posadzce czy ścianie zdaje się być trwalszy niż owe wszystkie głośne swą materialnością wykrzykniki piękna. Obecność artysty potwierdzona przez odbicie zarysu jego sylwetki jest wydobyciem ciszy i spokoju tkwiących w interpretowanej rzeczywistości oraz towarzyszącej jej refleksji nad pięknem i historią, jako wyznacznikami kondycji ludzkiej. Fotografie Janusza Leśniaka są wyrazem tego co dla artysty najważniejsze, czyli ponadczasowej i niematerialnej energii i nieustającym, spontanicznym odkrywaniem ukrytej harmonii wtedy gdy jego cień kładzie się na powierzchni niemal nieruchomej tafli wody jeziora Rożnowskiego, przenika się z fakturą pnia drzewa, czy wybujałymi formami skalnymi Gór Stołowych. Wszędzie i zawsze mamy do czynienia z zespoleniem „cienia” z „lustrem”, ale i czymś więcej jeszcze. Dążenie do osiągnięcia spokoju i wewnętrznej harmonii wyklucza bowiem, czy raczej czyni bezużytecznym przyjęcie popularnej współcześnie artystycznej postawy zawłaszczenia, której podstawową bazą jest wykorzystanie pamięci, jak klin uderzającej w rzeczywistość. Fotografie Janusza Leśniaka, zachowując podobieństwo tego co było, nie są przecież ani prostym zapamiętaniem, ani też oczywistą narracją. Można powiedzieć, że nic pamięci przechodząca przez te fotografie wolna jest od przytłaczającego nas współcześnie piętna momentalności. Obrazy łączą się więc ze wspomnieniami, przywołując nie tyle, a może nie przede wszystkim wydarzenia, lecz całą sferę widoków, marzeń, nieokreślone dźwięki, zapachy, duchowe przeżycie, zmysłowe wrażenia i nastroje, czułość, którą wywołuje obecność bliskiej osoby, a wyjątkowo może i samotny wieczorny chłód. Można raczej powiedzieć o komponowaniu z subtelnych okrucich rzeczywistości, form, plam, światła, cienia, pustki i nasycenia – pejzaży miejskich i rustykalnych przekształcanych w galaktyki osobistych mikrokosmosów – i w ten

sposób opisywaniu nierzeczywistego. Przyroda i relacja człowieka wobec natury jest tutaj nieustającą inspiracją, wciąż obecną w twórczości Janusza Leśniaka. I tak, przestrzeń lasu jest zbudowana z gry światła i cienia w sposób, który przypomina gotyckie katedry i tak jak one staje się wszechogarniającą i niewyczerpaną przestrzenią oddechu, przyjęcia i bezpiecznego schronienia i nieruchomego trwania w gęstwinie drzew poza upływającym czasem. Lecz las, tak samo jak cień, może wśród bojaźliwych i nieufnych budzić niekiedy niepokój czy wręcz wywoływać lęk. Ogród tymczasem, co zdaje się potwierdzać Leśniak, nieustannie jawi się jako idealne miejsce nieskażone, utworzone przez wiecznie zielone przestrzenie, nie podlegające sile żywiołów i cieszące nas wieczną równowagą. Jak pisał Pierre Camporesi: „jest ogród najbardziej czystą z przyjemności ludzkich, ulubionym dziełem Wszchemogącego, w której przywołuje się za pomocą zmysłów i dla wytchnienia duszy – utraconych cudów Edenu.” Wobec powyższego pojawia się pytanie, czy kiedy cień autora pojawia się na elewacjach budynków, dywanach trawników, kurtynach żywopłotów czy kulach krzewów, staje się znakiem artystycznej doskonałości i spełnienia? Można przyjąć, iż bynajmniej - jest to tylko i aż istotna część fotograficznego rozważania o kondycji ludzkiej, czytelna afirmacja życia, ale jeszcze nie jego proste, szczęśliwe zakończenie. W omawianych pracach Janusza Leśniaka odnajdujemy bowiem tego rodzaju proces twórczy, który dla Janusza Krupińskiego wiązał się z pojęciem łaski, koniecznej w procesie jednoczenia czy scalania więzi. W powyższym ujęciu postawa artysty wiąże się z ujawnianiem, znajdowaniem, czerpaniem, wsłuchiwaniami się, czy odczuwaniem. Powtórzmy: z wsłuchiwaniami się, a nie z rozkazywaniem, ze znajdowaniem, a nie z szukaniem. W poszukiwaniu twórczego statusu istotne jest dla Leśniaka osiągnięcie wyciszenia i zdystansowania, zarówno wobec własnych emocji, jak i łatwych podszeptów intelektu, a wreszcie także wobec natarczywości opinii pochodzących z drugiej ręki, nawet jeśli kreują one, tak pożądaną przecieź, klimat uznania dla twórcy.

I jeszcze jedno – własny cień w fotografiach Janusza Leśniaka nie jest prostą autoprezentacją, lecz lokując się na pograniczu pomiędzy tym co realne a nierealne, z natury jednocześnie figuratywny i paradoksalny, stanowi symbol obecności/ulotności, funkcjonujący więc niejako na peryferiach świata, tam gdzie Wittgenstein umieszcza w porządku rzeczy wartości transcendentne, dziś zapomniane, lecz przecieź nadal niezmiennie.

Mystyczny pierwiastek w twórczości Janusza Leśniaka nabiera szczególnego wymiaru w ostatnich pracach artysty określanymi jako mandale. Owe zdumiewające obrazy powstają w starannie wybranej przestrzeni przy wykorzystaniu ruchu zmiennej ogniskowej obiektywu, wskutek czego zyskują niezwykłą dynamikę, nasycenie energią i intensywnym kolorem. Mandale Leśniaka są ilustracją wyższych stanów skupienia: uduchowienia z materialnym, dynamicznego ze statycznym, subtelnej kruchości z potencjałem energii. Jeśli Leśniaki określić można jako mikrokosmosy, ostatnie dokonania artysty zbudowane z plam, strug i ekspresyjnych cieni, zasługują na miano kosmicznych. Symbolika tych przedstawień zdaje

się być bliska interpretacji Junga, dla którego mandala była wyrazem alchemicznego procesu oczyszczania i uszlachetniania, w którym ciemność rodzi światło a to, co nieświadome staje się świadome w procesie życia i wzrostu. W ten sposób dokonywać się ma zjednoczenie świadomości i życia.

Wielość znaczeń związanych z ekspresją cienia, zdaje się potwierdzać pogląd Giorgio De Chirico, iż: „więcej jest zagadek w cieniu człowieka, który idzie w blasku słońca, niż we wszystkich religiach przeszłości, teraźniejszości i przyszłości.”

Stąd, snując wątki odwołań, porównań i skojarzeń i podążając za znaczeniami wywołanymi obecnością cienia w fotografiach Janusza Leśniaka zauważmy, iż artystyczna narracja staje się w tym przypadku potwierdzeniem rozumienia złożoności świata doprowadzającym do jej interpretacji. Z powodu bogactwa treści, swej głębi i intymności oraz konsekwencji nabiera ona niemal literackiego charakteru, a jej podstawową funkcją nie jest tworzenie narracji kulturowej, lecz wizualizacja świata wewnętrznego i filozofii życiowej. W jej ramach rzeczywistość, zarówno materialna jak i niematerialna, nie jest traktowana jako zbiór zastanych elementów służących zaspokajaniu aktualnych emocji, lecz jako punkt wyjścia dla przyszłości, jako zespół nieustannych możliwości wiodących do celu. Jak formułuje to sam artysta, życie jako całość powinno być aktywnym działaniem, w którym panuje ład, wyrażający się w następstwie funkcji i postaw. Właśnie dzięki takiej postawie możliwe jest jak najpełniejsze wyrażenie osobistych dążeń i intencji. Niejako w konsekwencji tych działań, jak wykazują filozofowie związani z nurtem „filozofii życia” dokonuje się proces przekierowania uwagi z podmiotu na życie, a więc na jednostkę i jej aktywność. Artysta jest w stanie przeżywać tu samego siebie i w tym właśnie przeżyciu ukazują się przypisywane otaczającej rzeczywistości znaczenia, podstawowe wartości i zasadnicze cele działania. W ten sposób nadawany jest nowy sens otaczającej rzeczywistości, zyskującej sens osobistego środowiska. Tak dzieje się w obszarze twórczości Janusza Leśniaka, gdzie mamy do czynienia z jednoznacznym przekazem, iż wszystko co nas spotyka i co stworzymy, nasze przeżycia i oceny może czy powinno być spójne i jednolite oraz wynikać ze szczególnie wnikliwego wglądu w głąb nas samych, naszej wrażliwości, intelektu, a wreszcie intuicyjnych odruchów.

Fotografia Janusza Leśniaka jest dającym nadzieję świadectwem możliwości sztuki w przekraczaniu granic unikalnego doświadczenia na rzecz uniwersum. Słynny Chuck Close własną definicję artystycznego powodzenia sformułował lapidarnie: „jeżeli ktoś fotografując wykształcił swój własny, rozpoznawalny styl, można powiedzieć, że osiągnął sukces”. Janusz Leśniak z pewnością jest artystą rozpoznawalnym, a ponadto nieustannie i konsekwentnie realizującym osobistą koncepcję sztuki w znacznej mierze pokrywającą się z klasyczną już definicją Baudelaire’a: „Czymże jest sztuka czysta w nowoczesnej koncepcji? Jest ona tworzeniem sugestywnej magii, która zawiera w sobie zarazem przedmiot i podmiot, świat zewnętrzny w stosunku do artysty i samego artystę”.

Pamiętam, że jako mały chłopiec próbowałem zmierzyć się kilka razy ze swoim cieniem. Pewnego razu gwałtownie rzuciłem się do przodu spodziewając się, że cień nie nadąży za mną, a jego choć drobny kawałek pozostanie w tyle. Kiedyś, biegnąc, niespodziewanie stawałem w miejscu będąc pewien, że cień nie zdąży zrobić tego razem ze mną (wszak nie uprzedzałem go o tym) i zatrzyma się dalej. Jednak znał moje myśli. W pewnym momencie pojawił się na jednej z moich fotografii i wyglądało to z początku na przypadek. Później zaczął pojawiać się coraz częściej, a od pewnego czasu jest już na stałe. Nawet nie usiłuję z nim walczyć.

I oto jest...

Janusz Leśniak Kraków,
październik 1999

Pszczyna, 3730, 2010, z cyklu leśniaki

Mandala, 4131, 2008, z cyklu leśniaki – mandale

Mandala, 4745, 2008, z cyklu leśniaki – mandale

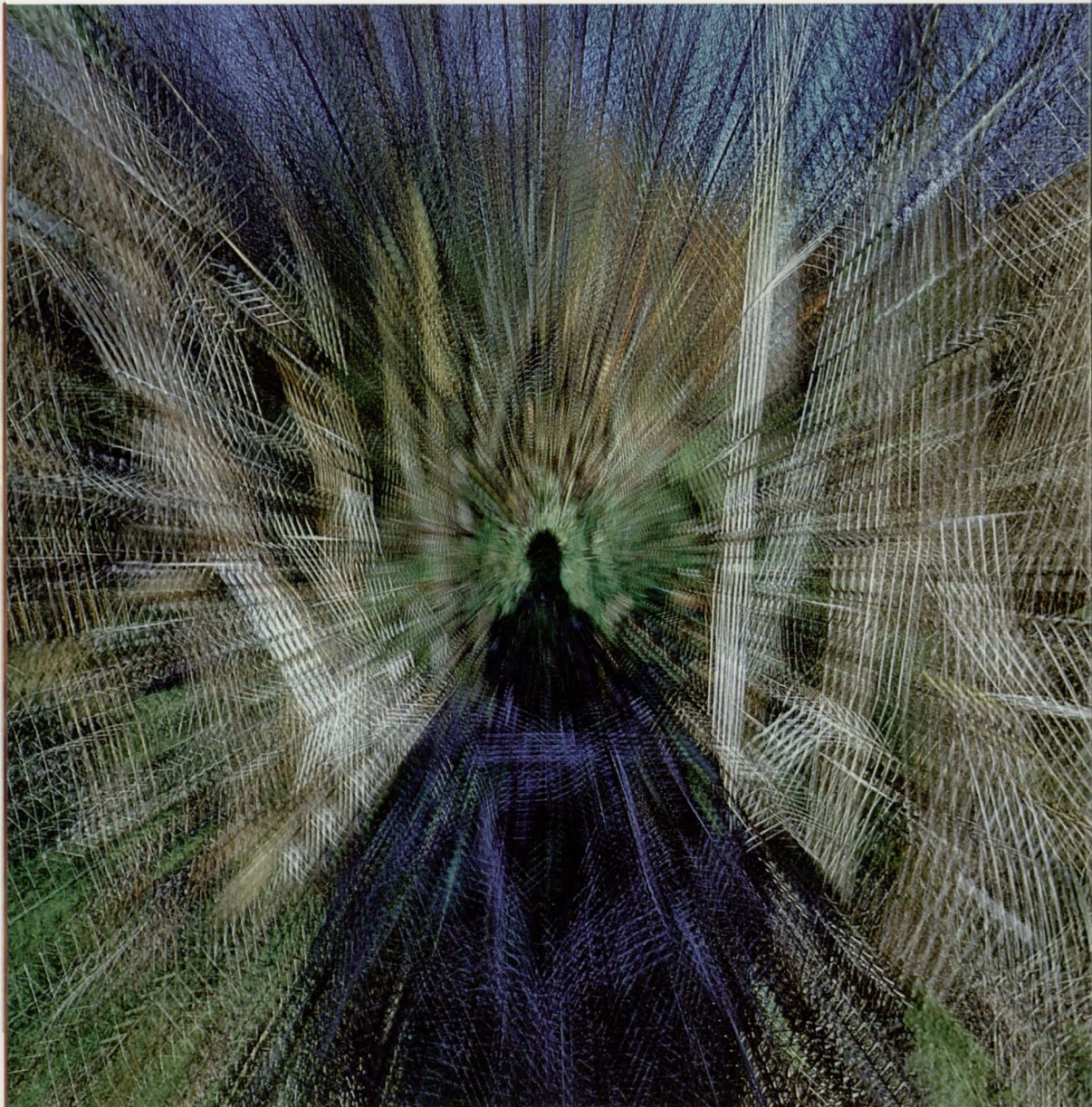

Mandala, 7868, 2010, z cyklu leśniaki – mandale

Mandala, 5781, 2008, z cyklu leśniaki – mandale

Mandala, 4734, 2010, z cyklu leśniaki – mandale

Mandala, 8092, 2008, z cyklu leśniaki – mandale

Klimkówka, 2210, 2010, z cyklu leśniaki

Wola Sekowa, 3016, 2009, z cyklu leśniaki

JANUSZ LEŚNIAK

lesniakj@onet.pl

Urodzony w 1947 roku w Krakowie, członek ZPAF od 1977.

Zadebiutował w 1974 roku wystawą „Sublimacje”. W latach 70. pracował w krakowskiej TV jako operator.

W owym czasie interesował się reportażem fotograficznym, przeprowadzał eksperymenty optyczne, później skupił się na fotografii pejzażowej. Efektem ówczesnych zainteresowań jest cykl „Krajobrazy wewnętrzne”. Od 1985 roku tworzy fotografie, których istotnym elementem jest cień autora, zwane leśniakami. W 1993 roku wprowadza do swojej fotografii kolor. Od 2008 roku realizuje cykl leśniaki – mandale.

FOTOGRAFIE W ZBIORACH

Museum of Modern Art w Nowym Jorku – MoMA (USA)

Centre of Photography w Genewie (Szwajcaria)

Museum of Fine Arts w Hudson (USA)

Bibliothèque Nationale de France w Paryżu (Francja)

Polaroid Collection w Cambridge (USA)

New Orleans Museum of Art w Nowym Orleanie (USA)

Muzeum Sztuki w Charkowie (Ukraina)

Canadian Museum of Civilization w Gatineau (Kanada)

Muzeum Historii Fotografii w Krakowie

Muzeum Narodowe w Krakowie

Muzeum Sztuki w Łodzi

Muzeum Narodowe we Wrocławiu

Muzeum Historyczne m. Krakowa

w Krakowie

oraz w kolekcjach prywatnych (Polska, USA, Kanada, Niemcy, Szwajcaria, Anglia, Włochy, Francja, Japonia)

WYSTAWY INDYWIDUALNE

(od 2001 r. do 2010 r.)

Janusz Leśniak. Człowiek jest snem cienia
Galeria „Domek Romański” – Ośrodek Kultury i Sztuki, Wrocław 2010

Janusz Leśniak. Człowiek jest snem cienia,
Galeria Stara – Związku Polskich Artystów Fotografików, kuratorzy: Marek Janczyk,

Andrzej Zygmuntowicz, Warszawa, 2010

Janusz Leśniak. Sen cienia, Galeria Sztuki

Najnowszej – Miejskiego Ośrodka Kultury,

kurator Romuald Kutera,

Gorzów Wlkp., 2010

Janusz Leśniak. Człowiek jest snem cienia,

kurator Marek Janczyk, Muzeum Historii

Fotografii im. Walerego Rzewuskiego

w Krakowie, Kraków 2009 – 2010

Patrzę na Kraków, kuratorzy: Maciej Beiersdorf,

Karolina Jakubowska; Muzeum Historii

Fotografii Kraków / CKK), Galeria Wiślna 12,

Kraków 2006

Tajemnica, kurator Marek Grygiel, Centrum

Sztuki Współczesnej / ZPAF – Mała Galeria,

Warszawa 2003

WYSTAWY GRUPOWE

(od 2001 r. do 2010 r.)

– 100 miliardów za upadek sztuki, kuratorzy: Iwona Terlikowska i Leszek Czajka, Galeria

Galeria Wizytująca, Warszawa 2010

– Kolekcja M.+ M. Auer, Museum

of Modern Art MAM, kuratorzy: Eder

Chiodetto i Elise

Jasmin Sao Paulo (Brazylia) 2009

Biennale Fotografii 2009 Poznań, kurator

K. Jurecki, Galeria Stary Browar, 2009

Polska Fotografia Kolekcjonerska 5, Artinfo.

pl/Rempex, kwiecień 2009

Marzyciele i świadkowie. Fotografia polska

XX wieku, Miesiąc Fotografii w Krakowie,

Muzeum Narodowe, kurator Wojciech

Prażmowski, Kraków 2008

Polska Fotografia Kolekcjonerska (wystawy

i aukcje) Artinfo.pl/Rempex, Galeria

Senatorska, Warszawa 1) III edycja

kwiecień, 2) IV edycja listopad – 2008

Aukcje sztuki współczesnej (wystawy

i aukcje) Dom Aukcyjny Rempex,

Warszawa 1) XXIV styczeń, 2) XXV luty

3) XXXII wrzesień – 2008

Polska Fotografia Kolekcjonerska (wystawy

i aukcje), Artinfo.pl/Rempex, Galeria Sena-

torska, Warszawa 1) I edycja kwiecień,

2) II edycja – 2007

XIX Aukcja Sztuki Współczesnej, Dom

Aukcyjny Rempex, Warszawa, sierpień 2007

100 Years of Polish Photography from

the Collection of Museum Sztuki In Łódź,

kuratorzy: Krzysztof Jurecki, Ewa Gałzka,

Hitoyasu Kimura; Shoto Museum of Art

w Tokio (Japonia), Niigata City Art Museum

w Niigata (Japonia) 2006

Gdzie Jesteśmy?, kurator Mariusz

Wiredyński, Związek Polskich Artystów

Fotografików, Warszawa 2005

Aukcja Fotografii, Dom Aukcyjny Rempex,

Warszawa 2005

Ja – Inni: Auto – portret fotografii, kurator

Andrzej Saj, Galeria BWA, Jelenia Góra;

Galeria FF, Łódź; Galeria pf, Poznań; Galeria

Sztuki, Legnica; Galeria Domek Romański,

Wrocław 2004/2005

Miesiąc Fotografii w Krakowie; Galeria Foto-

grafii Gazety Antykwarycznej, kurator Jerzy

Huczowski, Kraków 2003

Aukcja Fotografii, Dom Aukcyjny Rempex,

Warszawa 2003

5. Ogólnopolskie Targi Antykwaryczne

i Sztuki Współczesnej, Galeria Bunkier

Sztuki, Kraków 2003

Wokół Dekady. Fotografia Polska lat 90,

kuratorzy: Krzysztof Cichosz, Krzysztof

Jurecki, Adam Sobota, Muzeum Sztuki

i Galeria FF, Łódź; Muzeum Narodowe,

Wrocław – 2002

WYSTAWY INDYWIDUALNE

(1991–2000)

Leśniak–Smuga słońca, kurator Janina

Górka–Czarnecka, Galeria Artemis

Kraków 1999

Janusz Leśniak– Cień w Krajobrazie. Ogród

Penderekich, kurator Janusz Nowacki,

Galeria pf Zamek, Poznań 1997

Janusz Leśniak, autorska wystawa fotografii

w programie Festiwalu Sztuki Dziedzictwo

Kultury, kurator Bogna Dziechciaruk – Maj,

konferencja KBWE Dziedzictwo Kultury,

Kraków 1991

WYSTAWY GRUPOWE

(1991–2000)

Bliżej Fotografii, kurator Andrzej Saj, Galeria

BWA, Jelenia Góra, Katowice, Poznań,

Wrocław, Gorzów Wlk., Zielona Góra lata

1996–1998

Fotografia '98, kurator Zbigniew Turlej,

Fundacja Turleja, Kraków 1998

Pejzaż Końca Wieku, kurator Janusz

Nowacki, Wrzesnia 1999

2. Biennale Fotografii, kurator Andrzej Saj,

Poznań 2000

Pejzaż Końca Wieku II, kurator Janusz

Nowacki, Galeria pf, Poznań 2000

Graphic Constellation, Galeria BWA,

Szczecin 2000

Wschód Spotyka Zachód, Galeria Sztuki

Współczesnej, Opole 2000

International Print Triennial Bridge to the

Future, IPTS Cracow, Kraków 2000 oraz

Norymberga, Niemcy, 2000

Być artystą..., kurator Jerzy Lewczyński,

Galeria ZPAF, Katowice 1991

WYSTAWY INDYWIDUALNE

(1981–1990)

Janusz Leśniak – Photography, Bolzano/Ortisei CA (Włochy) 1990

Niepokój Cisy, kurator Janusz Nowacki,

Galeria ZDK, Gniezno, 1990
 Leśniak, kurator Jolanta Wójcik, Galeria
 Desa/ZPAF Kraków 1988
 Janusz Leśniak – Fotografie, kurator Krystyna Łukasiewicz, Zamek Książąt Pomorskich, Szczecin 1988
 Interior Sites – Janusz Leśniak, kuratorzy David Hlynsky i Susan King, Gallery TPW, Toronto (Kanada) X–XII 1987
 Janusz Leśniak – Fotografie, kurator Jerzy Lewczyński, Galeria ZPAF, Katowice 1987
 Janusz Leśniak – xxx, kurator Jerzy Olek, Galeria Foto–Medium–Art, Wrocław 1987
 Janusz Leśniak, kurator Ryszard Bobrowski, Galeria Hybrydy, Warszawa 1986
 On the Border, Idée Gallery, Toronto (Kanada), 1984
 Janusz Leśniak, Galeria fs, Biała Podlaska 1983
 Janusz Leśniak, kurator Henryk Kuś, Galeria fs, Biała Podlaska 1983

WYSTAWY GRUPOWE

(1981–1990)
 Konfrontacje Fotograficzne, Gorzów Wlk. 1990
 Spojrzenia/Wrażenia – Fotografia polska lat osiemdziesiątych ze zbiorów Muzeum Sztuki w Łodzi, kurator Urszula Czartoryska, Muzeum Sztuki, Łódź 1989
 Elementarność Fotografii, kurator Jerzy Olek, Galeria BWA, Wrocław 1989
 Fotografia polska lat 80-tych. Osobowości – tendencje, kurator Henryk Kuś, Muzeum Okręgowe, Biała Podlaska 1989
 5. International Triennial Exhibition of Photography, Museum of Art and History, Fribourg (Szwajcaria) 1988
 Elementární fotografie – Deset polských fotografů, kurator Jerzy Olek, Galeria Stará Radnice, Brno (Słowacja) 1988
 Polish Perceptions – Ten Contemporary Photographers 1977–1988, kuratorzy: Urszula Czartoryska, Laura Hamilton; Collins Gallery, Glasgow (Szkocja); Aberdeen Art Gallery (Szkocja); Kirkcaldy Museum and Art Gallery (Szkocja) 1988 (ze zbiorów Muzeum Sztuki w Łodzi)
 Autorska (Janusz Leśniak) prezentacja współczesnej fotografii polskiej, Kanada 1987:

Z. Rydet, M. Plewiński, M. Gardulski, S. Sachno, K. Rzepecki, B. Konopka, J. Olek, T. Sobiecki, A. Tyszko, A. Zygmunto, A. Brzeziński, W. Pniewski, S. Kulawiak, J. Lewczyński, J. Leśniak w: Ontario College of Art (Toronto), Gallery TPW (Toronto), Ryerson University Department of Film and Photography (Toronto), Centre „VU” (Quebec City), Concordia University (Montreal)
 Fotografia – Wystawa z okazji 40-lecia ZPAF, Galeria Zachęta, Warszawa 1987
 Okręgowa Wystawa Fotografii, Galeria ZPAF, Kraków 1985
 Młodzi we Współczesnym Świecie – Zapis Socjologiczny, (nagroda) Bielsko Biała 1984

WYSTAWY INDYWIDUALNE

(1974–1980)
 Fotografia Janusza Leśniaka, kurator Stanisław Kulawiak, Klub „Pod Jaszczurami”, Kraków 1978
 Wystawa Fotografii Janusza Leśniaka, Klub AGH, Kraków 1975 oraz 1976
 Sublimacje, Galeria Klubu Dziennikarzy „Pod Gruszką”, kurator Lidia Żukowska, Kraków 1974 (pierwsza indywidualna wystawa Janusza Leśniaka)

WYSTAWY GRUPOWE

(1965–1980)
 „Kraków – Plener 1979” curator Janusz Leśniak, Galeria ZPAF, Kraków 1980
 6. Biennale Krajobrazu Polskiego, Galeria BWA, Kielce 1978
 Wystawa Fotografii Nowych Członków ZPAF Okręgu Krakowskiego, Galeria ZPAF, Kraków 1978
 Poplenerowa Wystawa Fotografii Aktu KARPACZ 78, Jelenia Góra 1978
 Konkurs Fotografii Polskiej Złocisty Jantar, Gdańsk 1977
 Ochrona Środowiska Człowieka, miesięcznik ‘Aura’ / ZPAF, Kraków 1977 (1. nagroda)
 Ogólnopolski Konkurs Fotografii Artystycznej, Galeria WTF, Warszawa 1976 (2. nagroda – srebrny medal)
 2. Ogólnopolski Konkurs Fotografii Abstrakcyjnej Wyobraźnia i fotografia, Zielona Góra 1976 (2. nagroda i Dyplom Honorowy Grupy A-74)

2. Ogólnopolska Wystawa Fotograficzna Co Robią Polacy, Krosno 1976
 Ogólnopolska Wystawa Fotografii Artystycznej. Muzyka w fotografii, Galeria BWA, Słupsk 1976 (wyróżnienie za „Fantazję na postać kobiecą”)
 Ogólnopolski Salon Fotografii Artystycznej Świat Dziecka, Galeria BWA, Sopot 1976
 Biennale Fotografii Przyrodniczej, Galeria PTF, Poznań 1976 (Dyplom PTF)
 Ogólnopolski Konkurs Fotograficzny, Galeria TTF, Tarnobrzeg 1976 (3. nagroda)
 11. Izložba Fotografije Trenutak Covjeka, Maglaj (Jugosławia) 1975
 4. Ogólnopolski Salon Fotografii Artystycznej Apollo 75, Galeria BWA, Olsztyn 1975 (Grand Prix)
 Ochrona Środowiska Człowieka II, „Aura” / ZPAF, Kraków 1975 (1. nagroda)
 4. Międzynarodowy Salon Fotografii Artystycznej Foto Expo 75, Poznań 1975
 Szkoła w Architekturze i Budownictwie, Galeria STF, Sandomierz 1975 (2. nagroda)
 2. Ogólnopolska Wystawa Fotografii Artystycznej. W polskim słońcu, Galeria BWA, Bydgoszcz 1975 (1. nagroda)
 Salon International d’Art Photographique, Bordeaux (Francja) 1975
 – 32. Salão International de Arte Fotográfica, São Paulo (Brazylia) 1975
 Salon Fotografii Polskiej Złocisty Jantar, Gdańsk 1974
 1. Ogólnopolska Wystawa Fotografii Artystycznej W polskim słońcu, Galeria BWA, Bydgoszcz 1974 (2. nagroda)
 112. International Exhibition of Photography, Edynburg (Szkocja) 1974
 Ochrona Środowiska Człowieka, Aura / Związek Polskich Artystów Fotografików, Kraków 1974 (2. nagroda)
 5. Międzynarodowy Salon Fotografii Aktu i Portretu Kobiety. Wenus 74, Galeria Krakowskiego Towarzystwa Fotograficznego, Kraków 1974 (1. nagroda za eksperyment, medal FIAP)
 Kazimierz – zapomniana dzielnica starego Krakowa, Galeria Krakowskiego Towarzystwa Fotograficznego, Kraków 1971
 1. Konkurs Fotografii Szkolnej, Miejski Dom Kultury I Wypoczynku dr Henryka Jordana, Kraków 1965 (1. nagroda)

Wystawę zrealizowano we współpracy i przy wsparciu finansowym Miasta Jelenia Góra

Organizator wystawy i wydawca katalogu

Galeria BWA

ul. Długa 1

58-500 Jelenia Góra

tel. 0-75/75 266 69

fax 0-75/76 75 132

<http://galeria-bwa.karkonosze.com>

Dyrektor:

Janina Hobgarska

Redakcja katalogu:

Janina Hobgarska

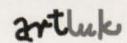
Opracowanie graficzne i przygotowanie do druku:

Bogumiła Twardowska-Rogacewicz

Druk:

Jaks, Wrocław

Patroni medialni:

ISBN 978 - 83 - 87871 - 73 - 4

Wystawę zrealizowano we współpracy i przy wsparciu finansowym Miasta Jelenia Góra

Organizator wystawy i wydawca katalogu

Galeria BWA

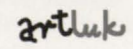
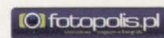
ul. Długa 1
58-500 Jelenia Góra
tel. 0-75/75 266 69
fax 0-75/ 76 75 132
<http://galeria-bwa.karkonosze.com>
Dyrektor:
Janina Hobgarska

Redakcja katalogu:
Janina Hobgarska

Opracowanie graficzne i przygotowanie do druku:
Bogumiła Twardowska-Rogacewicz

Druk:
Jaks, Wrocław

Patroni medialni:

ISBN 978 - 83 - 87871 - 73 - 4

